

Cara Hunterová

První případ inspektora Fawleyho

Sunday
Times
bestseller

Někdo unesl
Daisy Masonovou.
Někdo, koho znáte...

Někdo
blízký

HOST

**Cara
Hunterová**

**Někdo
blízky**

Cara Hunterová

První případ inspektora Fawleyho

Někdo unesl
Daisy Masonovou.
Někdo, koho znáte...

Někdo blízký

BRNO
2018

Close to Home

Copyright © Cara Hunter, 2018

Cover image © Tim Robinson / Arcangel Images

Cover design © Penguin Random House UK

Translation © Markéta Polochová, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-760-7 (PDF)

ISBN 978-80-7577-761-4 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-762-1 (MobiPocket)

Simonovi

Prolog

Stmívá se a té malé je zima. Má za sebou moc hezký den — kostýmy, spousta světél. Jako by sledovala hvězdnou spršku. Bylo to kouzelné, úplná pohádka, ale pak se to pokazilo. Všechno je špatně. Podívá se nahoru mezi stromy a má pocit, jako by se jí les nad hlavou uzavíral. Ale ne jako ve *Sněhurce* nebo v *Šípkové Růžence*. Není tu žádný princ, žádný zachránce na krásném bílém koni. Jenom temné nebe a příšery ve tmě. Zaslechne nějaký hluk v křoví: šelestění menších zvířat, pak i něco těžšího. Pořád se to blíží. Krok za krokem. Otře si tvářičky vlhké od slz. Z celého srdce by si přála být jako ta princezna z *Rebelky*. Ta by se sama uprostřed lesa nebála. Ale ona strach má.

Daisy má obrovský strach.

„Daisy?“ ozve se. „Kdepak jsi?“

Další kroky, tentokrát blíž u ní, hlas zní nevrle. „Přede mnou se neschováš. Já si tě najdu. A ty to víš, vid', že to víš, Daisy? Já si tě najdu.“

Řeknu to hned, dřív než začneme. Nebude se vám to líbit, ale věřte mi, dělal jsem to tolikrát, že už to ani nechci počítat. Když se ztratí malé dítě — jako právě teď —, je únoscem v devíti případech z deseti někdo blízký. Člen rodiny, přítel, soused, někdo z okolí. Na to nezapomínejte. Je jedno, jak zdrceně vypadají, jak nepravděpodobné se to zdá, oni vědí, kdo to udělal. Možná podvědomě, možná si zatím nejsou jistí. Ale vědí to. Oni to vědí.

• • •

20. července 2016, 2:05

Oblast Canal Manor, Oxford

Říká se, že když někdo vstoupí do domu, jehož koupi zvažuje, má o všem jasno do třiceti vteřin. A věřte mi, že průměrný policajt si vše ujasní do deseti sekund. Popravdě si většina z nás udělá obrázek dávno předtím, než vejde dovnitř. Jenomže my neposuzujeme nemovitosti, ale lidi. Když jsme zastavovali před číslem pět na Barge Close, měl jsem docela jasnou představu, co můžu čekat. Říkávalo se tomu „exkluzivní rezidence“, vlastně možná pořád říká. Jejich majitelé mají peníze, ale ne tolik, kolik by rádi, jinak by si koupili skutečný viktoriánský domek,

a ne tuhle moderní napodobeninu na nesprávném břehu řeky. Stejná červená cihla i arkýřová okna, ale zahrady jsou tu menší a garáže zbytečně veliké — není to fušeřina, spíš takový upachtěný padělek.

Uniformovaný policista u vstupních dveří mi napovídá, že obligátní prohledání domu a zahrady už proběhlo. To byste nevěřili, kolik dětí najdeme ukrytých pod postelí nebo v šatní skříni. Neztratily se, jen se schovávají. Ale ani takové příběhy většinou nemají nejšťastnější konec. Ovšem zdá se, že tohle bude jiné. Jak mi před hodinou do telefonu řekl policista ve službě, když mě vzbudil: „Já vím, normálně bychom vás nevolali takhle v noci, ale je hodně pozdě a to děvčátko je malinké. Nevypadá to vůbec dobře. Rodina pořádala večírek, takže ji nejdřív všichni hledali a teprve pak zavolali nás. Říkal jsem si, že i když budete našťvaný, je to v téhle situaci ještě to nejmenší.“ Nebyl jsem. Myslím našťvaný. A pokud mám být upřímný, byl bych udělal totéž.

„Vzadu to vypadá jako po výbuchu, pane,“ oznámí mi ten policajt u vchodu. „Lidi tam museli celou noc běhat nahoru dolů. Všude jsou zbytky z ohňostroje. Navíc kupa dětí. Myslím si, že forenzní nemá šanci najít nic kloudného.“

Super, pomyslím si. Vážně do prdele skvělý.

Gislingham zazvoní. Zůstaneme stát u dveří a čekat, až nám někdo otevře. Nervózně přešlapuje z nohy na nohu. Je úplně jedno, kolikrát vyšetřujete podobný případ. Nikdy si na to nezvyknete. A pokud ano, je čas skončit. Ještě párkrát si potáhnu. Rozhlížím se kolem dokola. Jsou sice dvě hodiny ráno, ale skoro ve všech okolních domech se svítí a v oknech jsou vidět lidi. Na

cyklostezce na protější straně ulice parkují dvě policejní auta s rozsvícenými majáčky a několik unavených pochůzkářů se snaží udržet čumily v dostatečné vzdálenosti. Na schodech stojí dalších šest strážníků a mluví se sousedy. Vtom se otevřou dveře. Otočím se.

„Paní Masonová?“

Je tlustší, než jsem předpokládal. Dělá se jí druhá brada, a to jí nemůže být víc než, no kolik, pětatřicet? Přes večerní šaty — žlutooranžovou hrůzu s leopardím vzorem a průramky, vůbec, ale vůbec jí neladí k vlasům — má přehozený propínací svetr. Rozhlédne se po ulici a pak si svetr přitáhne těsněji k tělu. Přitom není zima. Ve dne bylo přes třicet stupňů.

„Paní Masonová, jsem detektiv inspektor Adam Fawley. Můžeme dál?“

„Mohli byste se vyzout? Zrovna nám vyčistili koberce.“

Nechápu, proč si lidi pořizují krémové koberce, zvláště když mají děti, ale na podobnou diskusi není vhodná chvíle. A tak se jako párek školáček na prahu vyzujeme. Gislingham na mě vrhne významný pohled. Hned za dveřmi jsou věšáky, nad každým jméno jednoho člena rodiny. Boty srovnané v lajně vedle rohožky. Podle velikosti. A taky podle barev. Kristepane.

Stejně je zvláštní, co se vám stane s hlavou, sotva se zujete. Když někde pobíhám jenom v ponožkách, připadám si jako neumětel. Není to dobrý začátek.

Z obývacího pokoje je průchod přímo do kuchyně se snídaňovým pultem. Stojí tam nějaké ženy, sklánějí se nad konvicí a špitají si. Make-up se jim v neonovém světle nepřírozeně leskne. Rodina se k sobě tiskne v rohu sedačky, na poměry toho prostoru přehnaně

veliké. Barry Mason, Sharon a chlapec, Leo. Synek hledí do podlahy, Sharon na mě, Barry těká očima po místnosti. Vypadá jako chodící identikit hipsterského táty — kapsáče, trochu moc ježaté vlasy, dost nevkusná květovaná košile, kterou si navíc nezastrčil. Snaží se působit jako pětatřicátník, ale tmavé vlasy má nepochybně nabarvené a hádám, že bude o dobrých deset let starší než jeho paní. Bude to ona, kdo v tomhle baráku nosí kalhoty.

Když se pohřešuje dítě, setkáte se s celou škálou emocí: hněv, strach, popírání, pocit viny. Všechny jsem je už viděl, samostatně i v různých kombinacích. Ale Barry Mason má ve tváři výraz, s jakým jsem se ještě nesetkal. Nedokážu ho zařadit. Zato Sharon má tak silně zaťaté pěsti, že jí klouby na prstech úplně zbělely.

Sednu si. Gislingham zůstane stát. Nejspíš má strach, že by ho jejich nábytek neunesl. Rozepne si poslední knoflíček u košile. Doufá, že si toho nikdo nevšimne.

„Paní Masonová, pane Masone,“ spustím. „Chápu, že je to pro vás těžké, ale je důležité, abyste nám poskytli co nejvíc informací. Jak jistě víte, prvních pár hodin je klíčových — čím víc toho budeme vědět, tím větší máme šanci najít Daisy živou a zdravou.“

Sharon Masonová žmoulá cíp svetru. „Nevím, co bychom vám ještě řekli — už jsme mluvili s tím policistou...“

„Já vím, ale snad byste mi to mohli zopakovat. Říkali jste, že Daisy šla dnes jako obvykle do školy. Potom zůstala doma až do začátku večírku. Nešla si ani hrát ven?“

„Ne. Byla u sebe v pokoji. Nahoře v patře.“

„Mohla byste mi říct, kdo všechno na večírek dorazil?“

Sharon se letmo podívá na manžela, pak se pohledem vrátí ke mně. „Lidi z okolí. Spolužáci našich dětí. Jejich rodiče.“

Čili kamarádi dětí. Ne rodičů.

„Takže řekněme kolem čtyřiceti lidí? Odpovídá to?“

Svraští čelo. „Tolik ne. Mám seznam hostů.“

„Ten by nám moc pomohl — kdybyste ho mohla dát konstáblu Gislinghamovi.“

Gislingham letmo vzhledne od poznámkového bloku.

„A kdy přesně jste Daisy viděli naposledy?“

Barry Mason prozatím neřekl ani slovo. Nejsem si jistý, jestli mě vůbec vnímá. Obrátím se přímo na něj. V rukou drží hračku, pejska, a neustále si s ním pohrává. Dělá to podvědomě a ze stresu, vím, ale stejně to není příjemný pohled. Vypadá to, jako by mu chtěl zakroutit krkem.

„Pane Masone?“

Zamrká. „Netuším,“ řekne tlumeně. „Snad kolem jedenácté? Byl tu docela zmatek. Ruch. Všude plno lidí, chápete.“

„Ale že zmizela, jste si všimli až kolem půlnoci.“

„Řekli jsme si, že je načase, aby šly děti spát. Někteří už odcházeli. Jenže jsme ji nemohli najít. Dívali jsme se všude. Volali jsme každému, na koho jsme si vzpomněli. Moje holčička... moje krásná malá holčička...“

Rozpláče se. Dodnes nevím, jak se chovat, když chlapci pláčou.

Otočím se zpátky k Sharon. „A co vy, paní Masonová? Kdy jste viděla dceru naposledy? Bylo to ještě před ohňostrojem, nebo až po něm?“

Sharon se náhle zachvěje. „Myslím, že před.“

„A ohňostroj začal kdy přesně?“

„V deset, hned jak se setmělo. Nechtěli jsme s ním začínat moc pozdě. Člověk se snadno dostane do problémů. Ještě vás někdo nahlásí úřadům.“

„Takže jste Daisy naposledy viděla ještě předtím. A bylo to v zahradě, nebo v domě?“

Sharon zaváhá. Znovu sraští čelo. „V zahradě. Celý večer někde poletovala. Jako královna plesu.“

Napadne mě, že už je to pěkně dlouho, co jsem tohle spojení slyšel. „Takže Daisy se dobře bavila. Nic ji netrápilo? Nevšimli jste si ničeho?“

„Ne, vůbec. Moc si to užívala. Smála se. Tancovala. Prostě jako každá malá holka.“

Podívám se na jejího bratra. Zajímá mě, jak se zachová. Ale nic, žádná reakce. Sedí obdivuhodně tiše. Soustředěně.

„A kdy jsi Daisy naposledy viděl ty, Leo?“

Pokrčí rameny. Neví. „Koukal jsem se na ohňostroj.“

Usměju se na něj. „Máš rád ohňostroje?“

Přikývne, ale do očí se mi nepodívá.

„A víš ty co? Já taky.“

Konečně vzhledne. Jako by mezi námi problesklo chvilkové porozumění, pak ale zase skloní hlavu a začne jednou nohou šoupat po koberci. Opisuje pravidelný kruh. Sharon se natáhne a plácne ho po stehně. Chlapec přestane.

Znovu se obrátím k Barrymu. „Postranní branka do zahrady byla předpokládám otevřená.“

Barry se opře, najednou zaujme defenzivní postavení. Hlasitě popotáhne a promne si nos. „Člověk nemůže co pět minut běhat tam a zpátky a pořád někoho pouštět dovnitř, ne? Bylo jednodušší nechat otevřeno. Každý

mohl kdykoli přijít nebo odejít. Míň zmatku v baráku.“ Po očku se podívá na manželku.

Přikývnu. „To dá rozum. Všiml jsem si, že hned za zahradou teče řeka. Je vzadu branka na cestičku?“

Barry Mason zavrtí hlavou. „Není. Rádi bychom, ale městská rada to nedovolí. Tamtudy ten chlap přijít nemohl.“

„Chlap?“

Sklopí zrak. „Ať už to byl kdokoli. Prostě ten parchant, co ji unesl... co unesl moji Daisinku.“

Poznamenám si „moje Daisinka“ a připíšu k tomu otazník. „Ale žádného muže jste neviděl, nebo ano?“

Zhluboka se nadechne a vzlykne, odvrátí se, pak se zase rozpláče. „Ne. Nikoho jsem neviděl.“

Projdu si poznámky. „Mám tady Daisyinu fotku, kterou jste dali seržantu Davisovi. Mohli byste mi říct, co to měla na sobě?“

Odmlka.

„To byl kostým,“ odpoví Sharon. „Říkali jsme si, že bude hezké, když se Daisy oblékne podle svého jména.“

„Promiňte, ale nejsem si jistý, jestli vám rozumím...“

„Daisy znamená kopretina. Byla oblečená jako kopretina.“

Vytuším Gislinghamovu reakci, ale nepodívám se na něj. „Už chápu. To znamená, že měla...?“

„Zelenou sukýnku, punčocháče i boty. Na hlavě měla klobouk z bílých lístků se žlutým středem. Pořídili jsme to v tom obchodě na Fontover Street. Jenom půjčovné stálo celé jmění. A museli jsme složit zálohu.“

Zachvěje se jí hlas. Povzdechne si, znovu sevře ruku v pěst a přitiskne si ji na pusu. Třesou se jí ramena. Barry

Mason se natáhne a manželku obejmě. Sharon nařiká, kýve se dopředu dozadu, ujišťuje ho, že to není její chyba, že nevěděla, a on ji začne hladit po vlasech.

Následuje ticho. A vtom se náhle Leo sveze z pohovky. Oblečení je mu zbytečně velké, rukávy má tak dlouhé, že skoro nevidíte dlaně. Dojde ke mně a podá mi mobil. Na displeji je zastavené video. Záběr Daisy v zelené sukýnce. Je to překrásná dívka, o tom není pochyb. Stisknu play a zhruba patnáct vteřin sleduju, jak tančí před kamerou. Překypuje sebejistotou, je veselá a živá — dokonce i z malého dvoupalcového displeje to úplně čiší. Když video dohraje, ověřím datum nahrávky — je jen tři dny stará. Aspoň v tomhle máme štěstí. Ne vždycky se nám podaří získat tak čerstvé záběry pohřešované osoby.

„Děkuju ti, Leo.“ Podívám se na Sharon Masonovou, zrovna si utírá nos. „Paní Masonová, kdybych vám dal svoje číslo, myslíte, že byste mi to video mohla přeposlat?“

Bezmocně rozhodí rukama. „Víte, já jsem na tyhle věci úplně nemožná. Ale Leo vám to pošle.“

Podívám se na něj. Kývne hlavou. Má příliš dlouhou ofinu, ale nezdá se, že by mu vlasy v očích vadily. Oči má tmavé. Vlasy taky.

„Díky, Leo. Na svůj věk se v telefonech asi dost vyznáš. Kolik že ti vlastně je?“

Trochu se začervená. „Deset.“

Otočím se k Barrymu Masonovi. „Měla Daisy počítač?“

„To ani omylem. Co všechny ty zkazky o tom, co se dětem na internetu může stát? Občas jsem ji pouštěl ke svému počítači, ale pokaždé jsem v pokoji zůstal s ní.“

„Takže neměla e-mail?“

„Ne.“

„A co mobil?“

Tentokrát mi odpoví Sharon. „Říkali jsme si, že je na to ještě malá. Slíbila jsem jí ho k Vánocům. To už jí bude devět.“

Tím odpadá další možnost, jak ji vystopovat. Nahlas to ale neřeknu. „Leo, neviděl jsi včera večer s Daisy někoho?“

Zaváhá, pak zavrtí hlavou.

„Nebo někdy dřív — nepotloukal se někdo kolem? Nevšiml sis někoho cestou do školy nebo domů?“

„Děti do školy vozím autem,“ vstoupí nám Sharon ostře do hovoru. Jako by to tím bylo vyřízené.

Vtom zazvoní zvonek. Gislingham zaklapne notes. „To budou stopaři. Nebo jak se jim zrovna říká.“

Sharon se zmateně podívá na manžela. „Má na mysli forenzní tým,“ vysvětlí jí Barry.

Sharon se otočí ke mně. „Co tady dělají? Nic jsme přece neprovedli.“

„To já vím, paní Masonová. Nemusíte se ničeho obávat. Je to běžná rutina při... když se pohřešuje dítě.“

Gislingham jim otevře a pustí je dál. Okamžitě poznám Alana Challowa. Nastoupil jen několik měsíců po mně. Stárnutí mu moc nesluší. Hlava mu plešatí, břicho se zakulacuje. Ale je dobrý. Hodně dobrý.

Kývne mi na pozdrav. Ostatní zdvořilosti vynecháme. „Holroyd bere vzorky z auta,“ oznámí mi věcně. Papírová kombinéza, kterou má na sobě, při pohybu šustí. Až vyjde slunce, bude mu v ní na umření.

„Začneme nahoře,“ řekne a nasadí si rukavice. „A jen co se rozední, přesuneme se i ven. Pokud vím, zatím

nikde žádní novináři. Člověk se musí umět radovat z maličkostí.“

Sharon Masonová se nejistě postaví. „Nechci, abyste se jí přehrabovali v pokoji... dotýkali se jejích věcí... jednali s námi jako se zločinci...“

„Nejde o kompletní forenzní sběr, paní Masonová. Nenaděláme nepořádek. Dokonce ani nepotřebujeme vejít k ní do pokoje. Jenom si vezmeme její kartáček na zuby.“

Protože to je nejlepší zdroj DNA. Protože tu možná budeme potřebovat pro srovnání, kdybychom našli tělo. Ale ani to neřeknu nahlas.

„Důkladněji prohledáme zahradu, to kdyby za sebou její únosce nechal nějaké fyzické stopy, které by nám ho pomohly identifikovat. Doufám, že nám k tomu dáte svolení.“

Barry Mason přikývne a dotkne se ženina lokte. „Měli bychom je nechat dělat jejich práci, nemyslíš?“

„Domluvíme vám policejní psychology, kteří se k vám připojí co nejdřív.“

Sharon se otočí zpátky ke mně.

„Jak to myslíte, že se připojí?“

„Zůstanou tady s vámi, postarají se, abyste byli o všem informováni, a budou vám k ruce, kdybyste něco potřebovali.“

Sharon se zamračí. „Tady? Myslíte přímo v domě?“

„Ano, pokud s tím budete souhlasit. Jsou na to plně vyškolení — nemusíte se ničeho bát, nebudou nijak zasahovat do chodu rodiny.“

Ale ona už vrtí hlavou. „Ne. Nikoho tady nestrpím. Nechci, aby nás vaši lidi špehovali. Je to jasné?“